

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 66/05
13.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Драгице Марјановић, председника већа, Николе Станојевића, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић - Јовановић и Надежде Радевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа БВ, адвокат, ради накнаде штете, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца подигнутог против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. број 3595/04 од 18.11.2004. године, у седници већа одржаној 13.7.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І број 37/05 од 21.2.2005. године, подигнут против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. број 3595/04 од 18.11.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. број 3619/03 од 17.5.2004. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете 10.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.7.2000. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.900,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, а све у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. број 3595/04 од 18.11.2004. године усвојена је жалба туженог па је преиначена напред наведена пресуда првостепеног суда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца и тужилац обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 15.600,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате у року од 15 дана под претњом извршења.

Против наведене пресуде другостепеног суда Републички јавни тужилац је благовремено подигао захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у вези са чланом 401. и 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да захтев за заштиту законитости није основан.

Побијана пресуда није донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у захтеву за заштиту законитости се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је на дан 12.4.2000. године оштетио предњу хаубу на тужиоцевом путничком аутомобилу. Тужилац је извршио поправку оштећеног возила у аутолакирерској радњи власника ВВ, који му је за те радове наплатио 10.000,00 динара и издао рачун дана 14.7.2000. године на износ од 23.000,00 динара, јер је том приликом вршио и друге поправке на том аутомобилу које нису биле предмет оштећења од стране туженог. Тужилац је подносио тужбу против туженог ради накнаде предметне штете 25.10.2001. године, којом је тражио исплату накнаде штете у износу од 18.000,00 динара, али је ту тужбу повукао, што је констатовано решењем суда од 2.4.2003. године.

Првостепени суд оцењујући приговор застарелости потраживања тужиоца закључује да је тужилац подношењем тужбе од 25.10.2001. године, без обзира што је иста повучена, прекинуо ток застарелости, те да се почев од тог дана тужиоцу рачуна нови рок за накнаду штете у смислу члана 376. ЗОО. Међутим, правилно је становиште другостепеног суда да у смислу члана 389. став 1. ЗОО није наступио прекид застарелости подизањем тужбе од 25.10.2001. године од које је тужилац касније одустао, већ је наступила застарелост потраживања тужиоца за наплату предметне штете у смислу члана 376. ЗОО, јер је од дана настанка штетног догађаја 12.4.2000. године, када је тужилац и сазнао за предметну штету, до подношења тужбе у овој правној ствари (7.5.2003. године) протекло више од три године.

Наиме, одредбом члана 376. став 1. ЗОО предвиђено је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. У конкретном случају, супротно наводима у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, овај суд налази да је тужилац сазнао за штету на дан настанка штетног догађаја а не на дан када му је испостављен рачун аутолимарске радње од 14.7.2000. године. Сазнање за материјалну штету треба схватити тако да св тужиоцу били доступни сви елементи за сазнање о штети и њеном опсегу, као и

..... да је тужилац поднео захтев за накнаду штете, подаци о томе ко је штетник с подацима потребним за предузимање одговарајућих радњи према њему. То даље значи да за тужиоца застаревање не би текло од дана настанка штетног догађаја до 14.7.2000. године, да није било могуће због несавладивих препрека да судским путем захтева испуњење обавезе, што овде није случај. Напротив, тужилац је могао истога дана када се и десио штетни догађај да у поступку обезбеђења доказа преко суда утврди висину настале штете или да за обим штете сазна на други начин код овлашћеног сервиса за поправку возила. Сам тужилац саслушан као странка у току поступка је изјавио да је огреботину на колима поправио код мајстора аутолакирера и лимара недељу дана после оштећења, те уколико би се прихватило да је тужилац и тада сазнао за висину штете, право на накнаду те штете је застарело сходно одредби члана 376. ЗОО.

Са напред наведених разлога, а на основу члана 400. став 1. и члана 408. Закона о парничном поступку захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је одбијен као неоснован и одлучено као у изреци.

Председник већа - судија

Драгица Марјановић, с.р.

За тачност отправка

ОК